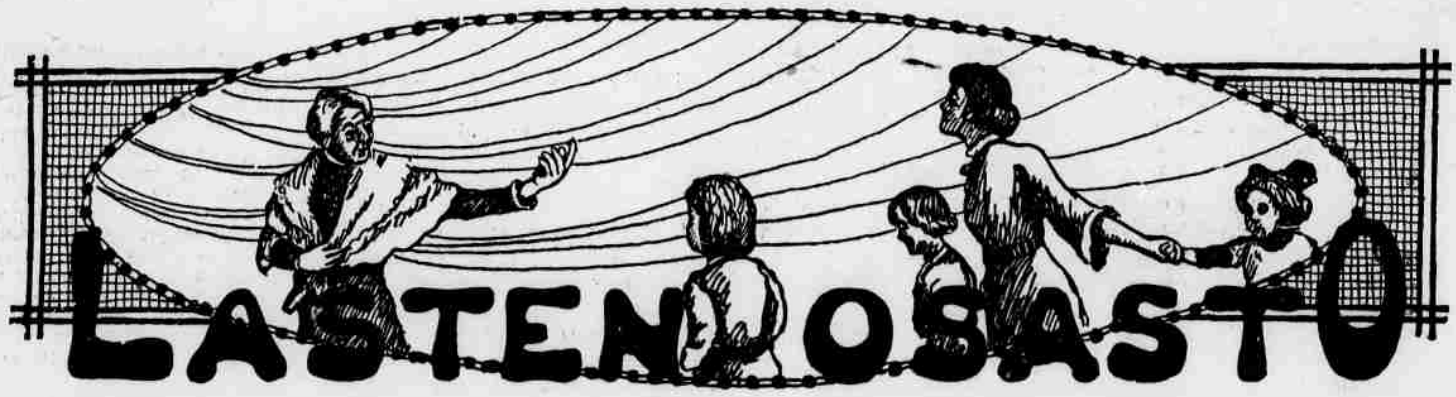

TORONTO, ONT., CANADA.

Niin hauska ja mukava on tämä kesä meille ollut syystä, että perheessämme ei ole kukaan sairastanut, kuten edellisinä kesinä. Koululapset saivat vapaakyydin huvimatkalle, jonka seura teki "Portola House'een"

Hauskaa oli astua isoon laivaan paisteisena lauantai-aamuna, 8 p. heinäk. Kello 8:2 pörähti laiva ääneen ja laksi viemään meitä outoa seutua kohti. Ontarion järvi oli tyyni ja kirkas, matka kesti kolmatta tuntia. Meille tarjottiin vapaasti jääkermaa pari kertaa. Ajoimme kaaralla St. Katariinan halki kauniiden maisemien, isot alat kirsikka- ja viinirypäleviljelysmaita. Tällä reisulla eräs suomalainen tyttö loukkasi jalkansa niin pahoin, että sairasvaunut täytyi hänet noutaa laivasta takaisin tultua.

Me käymme usein uimassa Ontarion rannalla ja usein maalla mummon mökillä. Mummo tuli Suomesta noin viisi vuotta sitten ja melkein yksistään rakensi mökin ja saunan, jossa ovat asuneet. Heillä on kymmen vuotias ottopoika, erään agitaattorin lapsi Viipurista, joka hylkäsi perheensä ja niin Evert joutui mummollemme jo ennen äitinsä kuolemaa. He menevät jonkun viikon perästä takaisin Suomeen Leppävirrolle. Mummolla on Suomessa vielä äiti elossa ja on hän jo 83 vuotta vanha ja hoitaa lastenlapsia vielä Mummon isä kuoli viime kesänä ollen myöskin 83 vuotta vanha.

Millaiselta tuntunee elämä kun olen kahdeksan kertaa niin vanha kuin nyt olen? Miksikä nykyajan ihmiset täällä Amerikassa ovat kaikki huonhampaisia? kuulen usein isojen ihmisten ihmettelevän ja toiset jotka elävät noin korkeaan ikään omistavat kaikki hampaat. Voiko Selmatäiti tähän vastata.

Niin, kun mummo menee Suomeen, niin me saamme "Vahdin" sitten itselle. Meiltä viime talvena kuoli yli 20 kanaa, sitten "Baale" ja sitten Mirri. Luulemme niiden saaneen myrkkyä jostakin. On niin katkerata erota eläimestä kun siihen on tottunut. "Baale" haudattiin meidän pihamaahan. Hän oli meidän ystävä. Monta kertaa itkimme häntä muistellessa.

Ei ole enään pitkä aika kun koulu alkaa. Sitten voimme kertoa jotain taas kouluhommista.

Olin unohtaa aivan. Meillä oli kilpajuoksu siellä huvimatkalla ja minä sain ensimäisen palkinnon (kirjan). Veljeni Viljo sai toisen ja serkkuni Siiri ensimäisen sarjassaan ja pienten sarjassa sai siskoni Kaarin palkinnon. Kiitos opettajille kaikesta ja lukijoille kärsivällisyydestä näin pitkän kirjeen suhteen.

Hyvästi. HAROLD PARKKONEN.

Tervehdys Viljolta ja Edmondilta sekä Kaarilta.

—□—

Ne vanhaksi eläjät elävät vanhaksi syystä, että he polveutuvat suoraan esivanhemmista, jotka ovat koetelleet voimiaan luonnon kanssa olemassaolon taistelussaan. Heikommat ovat aina sortuneet ja vain vahvimmat ja voimakkaimmat jääneet jälelle sukua jatkamaan. Hampaat heillä ovat säilyneet myös hyvinä syystä, että niillä on purtu kovaa leipää eikä ole makeisilla pilattu kohta lapsena.

Nykyaikana, vaikka ihmisten on helpompi saada elämäntarpeita, vaikka he saavat ne vähemmillä ruumiillisilla ponnistuksilla niin että heikommatkin voivat ne työt suorittaa, niin ovat ne tehdastöitä, ym. sellaisia töitä, jotka heikontavat sen sijaan, että ne vahvistaisivat ihmisiä. Pyydä äidin selitämään lähemmin. Myöskin nykyaikana käytetty ravinto, herkut, elämäntavat y.m. vaikuttavat siihen suuntaan, että hampaat ja terveys menevät pilalle. Myöskin on työläisillä nykyaikana paljon enemmän huolia ja suruja kuin ennen ja ne murtavat ihmisen hautaan ennen aikaansa. Äitisi voi nämä asiat sinulle selittää seikkaperäisemmin, miksi työläinen ei ole koskaan varma saapiko hän huomenna itsellensä leipää ja mistä hän sitä saa.—Selmatäti.

ERÄÄN TYÖLÄISTYTÖN ELÄMÄKERTA

(Jatkoa 7:ltä sivulta)

silloin tiesi Kalle että hänkin pääsee ripille.

Hilda ja Kalle olivat nyt iloisia, että pääsivät molemmat ripille. He laskivat kaikenlaista leikkiä keskenään kotiin tullessa, joten matka kului äärettömän hauskasti. Eväslaukut lentelivät nurkasta nurkkaan kun Hilda ja Kalle riensivät sisälle puolitanssissa. Hilda ehätti sanomaan:

— Me olemme kaikki päästetty ripille.

Kallen isä ja äiti olivat kovin mielissään siitä, että Kallekin pääsi ripille.

Nyt oli Kalle ja Hildakin otettu tyttöjen ja poikien eli nuorenväen luokkaan, he aina kulkivat yhdessä tansseissa ja nuorison kisoissa. Hilda oli kovin iloinen ja paha nauramaan ja joskus hän sai koko seurueen nauramaan. Hilda ei ollut mikään kaunotar, mutta ei rumakaan, mutta hänellä oli miellyttävä käytös ja iloinen luonne, joten hän oli aina tansseissa ja kaikissa nuorten huvipaikoissa hyvin ylösotettu. Kallessa taas ei ollut mitään kokoa eikä näköä, mutta hän oli rikkaan talon poika, josta syystä nuoriso piti häntä suuressa arvossa.

Kallessa ei ollut minkäänlaista vetovoimaa, jotavastoin Hildalla oli iloinen ja hulivililuonne, joka sai Kallen rakastumaan häneen ihan silmittömästi. Hilda ei kyllä tykännyt Kallesta, muuten, mutta kun hän oli rikkaan talon poika, niin myöntyi hän Kallen rakkauden osoituksiin, kun toivoi pääsevänsä rikkaaseen taloon miniäksi.

Kalle ja Hilda saivat aina työs kennellä yhdessä, joten Kalle aina enemmän ja enemmän kiintyi Hildaan.

Jatk.

— Silloin vasta kun alat näkemään valoa, huomaat sinä ensikerran pimeyden. — Anna Rapport.

AVIOEROJEN LUKUMÄÄRÄ YHDYSVALLOISSA

(Jatk. 3:lta sivulta)

vässä kurjuudessa. Täällä ovat asiat nopeasti kehittymässä samaan suuntaan ja Amerikan ylellisyydessä elävällä ja hallitsevalla luokalla ei ole mitään keinoa pelastaa kansaa; he ovat päinvastoin ainakin yhtä avuttomia kuin oli Rooman hallitseva luokka ennen mahtavuutensa loppua.

Amerikan työväenluokka on ainoa, jolla on käsissään voimaa pelastaa tämä kansakunta joutumasta perikatoon. Mutta tämän maan työväenluokka ei tunne voi maansa ja sen herääminen näyttää olevan huolestuttavan hidasta. Tämän maan työväestö suureksi osaksi kulkee johtajain perässä tehden mitä käsketään ja uskoen mitä saarnataan, kunhan ei missään vain ole mitään uutta eikä puhtaasti työväen omaa voimaa kysyvää toimintaa. Heidän johtajansa vakuuttavat heille, että kaikki on mitä parhaassa järjestyksessä. Avioliittojen purkautumisenkin he selittävät johtuvan yksistään seikkailuhalusta ja ilkeämielisyydestä. He eivät tunne sitä tosiasiaa, että kunnollinen avioliitto nykymaailmassa on mahdottomuus yksistään senkin tähden, että sellaiselle ei ole tilaisuutta. Mutta meneppä heille selittämään miten tärkeätä olisi valmistaa maaperää kunnolliselle avioliitolle ja antaa ihmisten vasta sen jälestä koettaa voiko avioliitto olla ollenkaan onnellinen, niin silloin saat kuulla kunniasi; sinua sanotaan villitsijäksi, kaiken oikean ja pyhän pilkkaajaksi j. n. e.

Mikä tuleekin tulevaisuuden avioliittomuoto olemaan, se vain on varmaa, että nykyisten olojen aikana mallikelpoiselle avioliitolle ei ole mitään tilaa. Ensimäinen tehtävä on valmistaa olotila niin paljon kuin mahdollista sellaiseksi, että avioliitot eivät säry ulkopuolisten vaikuttimien tähden. Tämän työn voivat ainoastaan sosialistisesti valistuneet työläiset suorittaa ja jos ei siitä ole apua, silloin on niiden, jotka silloin elävät, keksittävä uusia parannustapoja.

J. V. Kannasto.

(Raivaajassa.)

Muodin orja.

Neiti Fawn Lippicut sanoo, että kun hän on paulottanut uudet kevät kenkänsä, on hän liiaksi väsynyt mennäkseen mihinkään.

Työväen oma lehti on parhain ase työläisluokan vapautustaistelussa.

Köyhän pikku sisko

Kirj. Josephine Conger-Kaneko.

(Jatk.)

"Ettekö huoli hänestä enään takaisin?" kysyi hän suurelta mieheltä.

"Ei! Sanoin hänelle jo eilen illalla, että en huoli hänestä enään, ja jumaliste, minä pidän sanani tällä kertaa. Olen koetellut häntä jo liian monta kertaa. Se narri on puolijuovuksissa nytkin. Häneen ei voi koskaan luottaa. Jos ei Jackson tule tänä iltana, täytyy minun saada joku toinen. Ei ole puutetta pianonsoittajista Chicagossa—ja perhanan hyvistä soittajista. Joe Quinn ei ole mikään erinomainen vaikka hän itse luulee olevansa kokonainen orkesteri. Hän luulee että minä en muka tule toimeen ilman häntä. Mutta hän tulee näkemään. Ensin oli hän melko hyvä kun otin hänen tähän, mutta yrittää liian korkealle ja se vie hänet pilalle."

Antonin sammumaisillaan olevat toiveet kohosivat äkkiä ja hän löysi itsensä seisomassa sydän kurkussa ja jalkansa vavahdellen pidätetystä mielen liikutuksesta. Hän katsoi vuoroon toista, vuoroon toista puhujaa, saamatta sanaa suustaan. Hän istui alas jälleen, ja kun miehet muuttivat keskustelunsa muihin asioihin, poltteli hän sikurettiaan ulkonaisesti tyyneenä mutta sisäisesti liikutettuna. Kun hän oli polttanut, pani hän sikurettilaatikon taskuunsa, pyyhki tuhkan hihaltaan, otti huolettomasti ylös hattunsa, pyöritellen sitä käsissään, oikoen sen malliinsa ja asettaen päähänsä, kävellen restaurantin hoitajan luo.

Sanaakaan puhumatta hän otti Iken kirjeen taskustaan ja ojensi sen miehelle. Kun mies oli lukenut kirjeen, katseli hän Antonia päästä jalkoihin, kuten jotain kauppatavaraa.

"Te tahdotte soittaa pianoa, niinkö?"

"Hammerstein kuuli minun soittavan toissailtana, ja hän sanoi, että teidän pitäisi saada minut."

"Mitä te soitatte?"

"Mitä hyvänsä".

"Hyvä on, annas kuulua joku kappale."

Anton ruuvasi alas pianotuolin ja alkoi soittaa tulista eloisaa kappaletta. Soiton tulisuus ehkä herätti isännän suosion, sillä kun Anton lopetti soittonsa, taputti hän kämmeniään yhteen ja huudahti:

(Jatk.)